

Arrest

nr. 324 327 van 31 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Bama Khel (district Pachir Agam, provincie Nangarhar). U verklaarde Pashtoun en moslim (soenniet) te zijn. U ging naar school in Landikhel tot aan de 8ste graad (2de middelbaar) en werkte daarnaast als landbouwer samen met uw vader. U speelde ook geregeld cricket samen met vrienden en de grenspolitie. Uw vader werkte als projectleider voor het bouwbedrijf W. N. (...). Hij kreeg projecten om overheidsgebouwen zoals scholen en ziekenhuizen te bouwen.

U verklaarde meermaals telefoon te hebben gekregen van een persoon genaamd M. R. (...). Hij zei dat hij de verantwoordelijke van de taliban was en vroeg u om voor de taliban te werken en info te verzamelen over de overheidsactiviteiten in uw regio. U weigerde dit te doen en u heeft onmiddellijk afgelegd. Twee dagen later belde diezelfde persoon u opnieuw op en vroeg hetzelfde. Hij vermeldde daarbij dat hij wist dat u goed contact had met de overheid omdat u samen met hen speelde en uw vader voor de overheid werkte en dat

indien u zou meewerken, hij geen problemen voor u en uw vader zou maken. U weigerde echter opnieuw en hing de telefoon op.

Twee of drie dagen na het tweede telefoongesprek besloot u om naar het districtshuis te gaan. Daar bracht u F. (...), een goede vriend die werkte voor de lokale politie, op de hoogte van de telefoongesprekken. Zo heeft u het districtshoofd en de politiecommandant geïnformeerd over deze zaak. Het districtshoofd vroeg u naar de reden van deze telefoons en deelde u daarna mee dat ze de zaak zullen onderzoeken om te zien wie die persoon is en waarom hij u heeft gebeld.

Drie of vier dagen nadat u bij het districtshuis was geweest kreeg u 's morgens een andere telefoon van M. R. (...). Hij zei tegen u dat zij wisten dat u de overheid had geïnformeerd over wat de taliban u had gevraagd en ook de namen van de talibancommandanten had gegeven. Hij dreigde ermee dat u door het Islamitische Emiraat gestraft zal worden. U werd toen bang en hing de telefoon opnieuw op en bracht uw vader hiervan op de hoogte. Uw vader zei dat hij machteloos was tegen de taliban omdat zij 's nachts actief waren en hij daarom niets kon doen. Hij nam dezelfde dag contact op met een goede vriend die u op het einde van de dag naar uw tante in de stad Jalalabad bracht met zijn auto. In Jalalabad bracht u vier nachten door vooraleer uw reis werd geregeld en u op 4/4/1400 (Afghaanse kalender, 25 juni 2021) Afghanistan verliet. U reisde met smokkelaars via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Slowakije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België waar u op 6 februari 2022 aankwam. U diende een dag later op 7 februari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

U verklaarde daarnaast dat de eerste twee of drie maanden na uw vertrek uw vader naar het districtshuis was geweest. De taliban hadden hem gevraagd om zijn zoon aan hun over te geven maar uw vader zei dat hij geen informatie had over uw verblijfplaats. Daarna kregen u en uw vader twee oproepingsbrieven om zich te melden bij de taliban. De eerste brief was aan u gericht en toen u niet verscheen, hebben ze een tweede brief gestuurd gericht aan uw vader. Na deze oproepingsbrief werd uw vader drie uur lang vastgehouden door de taliban waarna hij op borgtocht werd bevrijd. De dorpsouderen gingen namelijk zelf naar het districtshuis en pleitten ervoor om uw vader te bevrijden omdat hij onschuldig is en zijn zoon de misdaad had gepleegd.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), twee oproepingsbrieven van 13/5/1401 (4/08/2022) en 18/7/1401 (10/10/2022) (origineel), werkdocumenten van uw vader, de bankkaart van uw vader en twee enveloppen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van uw weigering om voor hen te werken en omdat u verdacht wordt van spionage voor de overheid (CGVS, p.12,13). Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas

Vooreerst slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat de taliban u specifiek nodig hadden om voor hen te werken. U verklaarde dat de taliban wisten dat u goed contact had met de overheid omdat u met leden van de grenspolitie cricket speelde en dichtbij het districtshuis woonde (CGVS, p.15). U verklaarde echter zelf dat u samen met andere vrienden contact had met de grenspolitie, wat betekent dat u niet alleen in die positie stond. U kan dan ook niet aangeven waarom de taliban specifiek u nodig zouden hebben (CGVS, p. 9). Te meer u en uw familie duidelijk aanleunen bij de overheid waardoor er geenszins begrepen kan worden dat de taliban zouden aannemen dat u een betrouwbare informant zou kunnen zijn. Bovendien trachtte u niet te achterhalen of andere vrienden of dorpelingen uit uw dorp ook op gelijkaardige wijze gecontacteerd werden door de taliban (CGVS, p. 19). Er kan echter op worden gewezen dat u zich niet alleen in deze situatie

bevond en dat er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u zich zou informeren of ook andere vrienden of dorpelingen dergelijke telefoons hebben gekregen.

U verder gevraagd waarom ze niet uw vader die voor de overheid werkte wilden gebruiken als spion, verwees u naar zijn oudere leeftijd als reden waarom de taliban niet geïnteresseerd zouden zijn in hem (CGVS, p. 18). Deze verklaring volstaat echter niet aangezien niet kan worden aangenomen dat leeftijd een belangrijke rol speelt in het verzamelen van informatie over overheidsactiviteiten, hetgeen de taliban duidelijk van u wilden. Er kan ook niet voorbij gegaan worden aan uw eigen verklaring dat de taliban klaarblijkelijk over (een) goed geplaatste informant(en) binnen het districtshuis beschikten (CGVS, p.12,20; CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Ook op de vraag waarom de taliban u zouden willen indien ze reeds informanten zouden hebben bij de overheid, herhaalde u dat ze informatie over de adressen en activiteiten van overheidspersoneel nodig hadden en kon u geen verdere verklaring geven (CGVS, p. 20). Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen bij de interesse van de taliban in uw persoon.

Niet alleen de keuze van de taliban voor u, maar ook hun aanpak roept vragen op. In het eerste gesprek wordt u onomwonden de vraag gesteld om voor de taliban informatie te verzamelen over overheidsactiviteiten in uw regio (CGVS, p.12). Dat u een dergelijke gevoelig verzoek als spionage voor de voeten wordt gegooid zonder enig voorbereidende gesprekken of zelfs maar zonder u te overtuigen of onder druk te zetten om dit werk te doen is een zeer weinig plausibele werkwijze. Hierbij dient er andermaal op gewezen te worden dat u in een gebied woonde dat onder controle stond van de overheid, cricket speelde met overheidstroepen en er nergens uit uw verklaringen afgeleid kan worden dat u eerder enige sympathie toonde voor de taliban (CGVS, p.9,11,12,13). Uw voorstelling dat de taliban u contacteerde en de wijze waarop ze dit deden kan derhalve allerminst overtuigen.

Daarnaast kan er gewezen worden op enkele vaststellingen die de geloofwaardigheid van je relaas verder ondergraven. Zo is het complete gebrek aan enige genomen veiligheidsmaatregelen na de eerste en tweede telefoongesprek allerminst aannemelijk.

Gevraagd naar uw reactie op het eerste gesprek, verklaarde u dat u dit eerste contact niet serieus nam en dacht dat iemand u wilde lastigvallen (CGVS, p.14). Uw these dat u het eerste gesprek niet serieus nam strookt niet met uw eerdere verklaring over uw reactie op dit gesprek. Toen zei u dat u de vraag om samen te werken afwees omdat het onmogelijk is om te werken voor de taliban omwille van het werk van uw vader en uw contact met de overheid (CGVS, p. 12). Uit deze overweging blijkt dat u het eerste gesprek met M. R. (...) wel degelijk serieus nam hetgeen niet te rijmen valt met uw latere voorstelling. Bovendien is het hoe dan ook niet aannemelijk dat u dit gesprek niet serieus nam gezien uw verklaringen dat u M. R. (...) reeds voordien kende als een berucht persoon van de taliban die een belangrijke functie had en hem vergelijk met een politiecommandant (CGVS, p. 14,15). Uw vergoelijking dat u zich niet kon inbeelden waarom een belangrijk persoon als R. (...) u zou contacteren houdt weinig steek aangezien hij u de reden voor zijn oproep reeds in het eerste gesprek meedeelde (CGVS, p.18). Het valt dan ook niet te begrijpen dat u een gesprek van een dergelijk persoon niet serieus zou nemen.

Hoewel u het tweede telefoongesprek wel ernstig nam, u niet wilde ingaan op de voorwaarde die de taliban u stelden om u en uw vader buiten schot te houden en de beruchte talibancommandant heel kwaad reageerde toen u zijn dwingend verzoek weigerde blinkt ook uw houding na dit gesprek uit in passiviteit (CGVS, p.12,15,18). Zo heeft u niemand onmiddellijk verwittigd na dit gesprek en heeft u twee à drie dagen gewacht om naar het districtshuis te gaan (CGVS, p. 13-14). Uiteindelijk wachtte u in totaal zes à zeven dagen na de tweede telefoon om uw vader op de hoogte te stellen van de situatie, ondanks dat de taliban u onder druk zette door het werk van uw vader erbij te betrekken. U gevraagd waarom u uw vader niet eerder inlichtte wierp u op dat uw vader niet wilde contacteren omdat hij in de stad was en maar één keer per week naar huis kwam. Daarop gevraagd waarom u hem niet belde verklaarde u dat als u het zou doen het geen waarde zou hebben voor hem omdat hij in de stad was en u wachtte tot hij thuis was om het te vertellen (CGVS, p. 12,13,19). Er kan echter niet ingezien worden waarom deze informatie voor uw vader geen betekenis zou hebben ook al werd het hem telefonisch meegedeeld. Niet alleen kon uw vader u adviseren over de stappen die u kon zetten ook was het dreigement relevant voor de risicobehoedeling die uw vader voor zichzelf maakte bij zijn terugreis naar huis. Dat u niet trachtte om uw vader te verwittigen wijst op een gebrek aan belangstelling voor het risico dat u en uw vader liepen. Ook vreemd is dat u, ondanks dat u werd gebeld door een onbekend nummer, de tweede en derde keer bleef opnemen (CGVS, p.19). Hiernaar gepeild verklaarde u dat u als mens altijd zou opnemen, zelfs onbekende nummers omdat dat ook soms uw vrienden of uw verwanten konden zijn (CGVS, p.19). Uw risico om telefoongesprekken met vrienden of verwanten mis te lopen weegt echter niet op tegen uw kans om de taliban en hun vraag om samenwerking te ontlopen. Dat u in het licht van de aangehaalde vervolgingsfeiten geen plausibel gedrag vertoont ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten.

Het is overigens bijzonder merkwaardig en weinig aannemelijk dat de overheid in de maanden vlak voor de machtsovername zich zou bezig houden met een dergelijke individuele zaak. Zoals u zelf verklaarde was de situatie in uw regio heel slecht, er waren elke nacht gevechten waarbij de taliban de controleposten in de buurt aanvielen en vernietigden (CGVS, p. 11). Gezien de zeer penibele situatie van de lokale overheid destijds mag het enerzijds verbazen dat het districtshoofd u belooft een daadwerkelijk onderzoek te voeren naar een talibancommandant. Anderzijds is het vreemd dat u voor uw veiligheid vertrouwt op het onderzoek van de overheid die sterk in het defensief was ten aanzien van uw belager. Te meer het onderzoek dat districtshuis voorop stelt een onderzoek naar de identiteit en motieven van uw belager behelst en deze aspecten al duidelijk werden doorheen de telefoongesprekken (CGVS, p.12,15) U geconfronteerd met de veiligheidssituatie in uw regio en uw eigen verwachtingen van het districtshuis, herhaalt u dat de overheid bevoegd was voor uw veiligheid en dat u verwachtte te worden geholpen (CGVS, p. 20-21). Dat u in uw zoektocht naar bescherming liet leiden door uw besef van de officiële bevoegdheden van de districtsoverheid eerder dan ook uw inschatting van hun vermogen om u gezien de door u geschetste veiligheidssituatie effectieve bescherming te bieden is weinig overtuigend.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat u incoherente verklaringen aflegde over de dreigbrieven en de vervolgingsfeiten t.o.v. uw vader sinds uw vertrek. De eerste keer dat uw vader naar het districtshuis ging, twee à drie maanden na uw vertrek, werd hij namelijk enkel ondervraagd en weer vrijgelaten (CGVS, p.17). Daarna duurde het ongeveer elf tot twaalf maanden vooraleer de taliban de oproepingsbrieven stuurden (CGVS, p.21). Geconfronteerd met de lange tijd tussen uw vertrek en de dreigbrieven, komt u niet verder dan dat uw vader reeds voordien werd aangesproken door de taliban en dat de taliban u nog zoeken omwille van de misdaad die u hebt gepleegd (CGVS, p.22). Hiermee biedt u echter geen verklaring voor de vaststelling dat de taliban na een jaar opeens opnieuw interesse in u hadden. De lange tijd tussen de verschillende vervolgingsfeiten is dan ook bijzonder merkwaardig.

Ten overvloede moet er nog op gewezen worden dat uw vader zijn werk bij een privé bouwbedrijf dat ook in opdracht van de vroegere overheid werkte, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, neerlegde. Sindsdien zette hij op de twee hierboven aangehaalde arrestaties in het kader van uw asielrelaas na zonder problemen zijn leven in het dorp verder en wijdt hij zich ondertussen aan de landbouw (CGVS, p.6,10). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u louter omwille van het werk van uw vader voor een bouwbedrijf problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan.

Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de voorgehouden problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral

damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Afghanistan.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties

tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers

land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De foto van uw taskara bevat louter uw identiteitsgegevens. De twee oproepingsbrieven van de taliban werden hierboven reeds besproken. Bovendien blijkt uit de toegevoegde informatie dat dergelijke stukken gemakkelijk tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief zijn. De documenten over het werk van uw vader bewijzen dat uw vader voor het bedrijf W. N. (...) heeft gewerkt, maar bevatten verder geen informatie over de door u ingeroepen problemen. Ook de bankkaart van uw vader mist bewijskracht inzake uw asielmotieven. De twee enveloppen tonen dan weer enkel aan dat u post vanuit Afghanistan ontving.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 17 december 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_

EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_EUA
A Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.

EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf.

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker: *“Verzoeker legt de vertaling neer van een garantiebrieven. Na de tweede oproepingsbrief werd verzoekers vader drie uur lang vastgehouden door de taliban waarna hij op borgtocht werd bevrijd. De dorpsouderen gingen namelijk zelf naar het districtshuis en pleitten ervoor om zijn vader te bevrijden omdat hij onschuldig is en verzoeker de misdaad had gepleegd.”*

De Raad stelt vast dat de neergelegde vertaling van een garantiebrieven niet vergezeld is van het origineel.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet aan sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van

herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker betoogt met betrekking tot het motief dat de taliban hem specifiek nodig hadden om voor hen te werken: *“Het CGVS gaat er volledig ten onrechte van uit dat de Taliban enkel en alleen specifiek naar verzoeker zochten. Hij verwijst hiervoor naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan november 2016.”*

Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de vaststellingen van verweerder. Deze vinden steun in het dossier en worden bijgetreden door de Raad: *“Vooreerst slaagde u er niet in aannemelijk te maken dat de taliban u specifiek nodig hadden om voor hen te werken. U verklaarde dat de taliban wisten dat u goed contact had*

met de overheid omdat u met leden van de grenspolitie cricket speelde en dichtbij het districtshuis woonde (CGVS, p. 15). U verklaarde echter zelf dat u samen met andere vrienden contact had met de grenspolitie, wat betekent dat u niet alleen in die positie stond. U kan dan ook niet aangeven waarom de taliban specifiek u nodig zouden hebben (CGVS, p. 9). Te meer u en uw familie duidelijk aanleunen bij de overheid waardoor er geenszins begrepen kan worden dat de taliban zouden aannemen dat u een betrouwbare informant zou kunnen zijn. Bovendien trachtte u niet te achterhalen of andere vrienden of dorpelingen uit uw dorp ook op gelijkaardige wijze gecontacteerd werden door de taliban (CGVS, p. 19). Er kan echter op worden gewezen dat u zich niet alleen in deze situatie bevond en dat er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u zich zou informeren of ook andere vrienden of dorpelingen dergelijke telefoons hebben gekregen."

Waar verzoeker verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan november 2016 dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing steunt op recentere rapporten: *"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen."*

Verzoeker betoogt met betrekking tot het motief waarom ze niet zijn vader die voor de overheid werkte wilden gebruiken als spion: *"Verzoeker wenst hierop te antwoorden dat de Taliban hem op de eerste plaats wilden rekruteren omdat hij jong en krachtig is. Daarnaast heeft hij ook een bijkomende "troef", namelijk omdat hij veel informatie heeft over overheidsactiviteiten. Het CGVS beperkt de reden waarom de Taliban verzoeker wenst te rekruteren ten onrechte tot enkel zijn kennis van overheidsactiviteiten."*

Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de vaststellingen van verweerder. Deze vinden steun in het dossier en worden bijgetreden door de Raad: *"U verder gevraagd waarom ze niet uw vader die voor de overheid werkte wilden gebruiken als spion, verwees u naar zijn oudere leeftijd als reden waarom de taliban niet geïnteresseerd zouden zijn in hem (CGVS, p. 18). Deze verklaring volstaat echter niet aangezien niet kan worden aangenomen dat leeftijd een belangrijke rol speelt in het verzamelen van informatie over overheidsactiviteiten, hetgeen de taliban duidelijk van u wilden. Er kan ook niet voorbij gegaan worden aan uw eigen verklaring dat de taliban klaarblijkelijk over (een) goed geplaatste informant(en) binnen het districtshuis beschikten (CGVS, p. 12,20; CGVS Vragenlijst, vraag 3.5). Ook op de vraag waarom de taliban u zouden willen indien ze reeds informanten zouden hebben bij de overheid, herhaalde u dat ze informatie over de adressen en activiteiten van overheidspersoneel nodig hadden en kon u geen verdere verklaring geven (CGVS, p. 20). Bovenstaande vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen bij de interesse van de taliban in uw persoon."*

Verzoeker betoogt met betrekking tot het motief over de aanpak van de taliban: *"Verzoeker wenst erop te wijzen dat, zoals hierboven al vermeld, de provincie waar verzoeker van afkomstig is, een betwist gebied is, en dat de Taliban er zeer uitdrukkelijk mensen (strijders) wensten te rekruteren voor de oorlog."*

Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de vaststellingen van verweerder. Deze vinden steun in het dossier en worden bijgetreden door de Raad: *"Niet alleen de keuze van de taliban voor u, maar ook hun aanpak roept vragen op. In het eerste gesprek wordt u onomwonden de vraag gesteld om voor de taliban informatie te verzamelen over overheidsactiviteiten in uw regio (CGVS, p. 12). Dat u een dergelijke gevoelig verzoek als spionage voor de voeten wordt gegoid zonder enig voorbereidende gesprekken of zelfs maar zonder u te overtuigen of onder druk te zetten om dit werk te doen is een zeer weinig plausibele werkwijze. Hierbij dient er andermaal op gewezen te worden dat u in een gebied woonde dat onder controle stond van de overheid, cricket speelde met overheidstroepen en er nergens uit uw verklaringen afgeleid kan worden dat u eerder enige sympathie toonde voor de taliban (CGVS, p.9,11,12, 13). Uw voorstelling dat de taliban u contacteerde en de wijze waarop ze dit deden kan derhalve allerminst overtuigen."*

Verzoeker betoogt met betrekking tot het motief dat de kern van zijn asielrelaas raakt: *"Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility, February 2012, p. 15: (...). Verzoeker was klaarblijkelijk niet zo zorgvuldig omgegaan met de informatie die hij ontvangen had. Het CGVS houdt evenwel onvoldoende rekening met het profiel van verzoeker."*

Dit betoog is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde inconsistente verklaringen. Dat verzoeker geen eenduidige verklaringen over de aangehaalde vervolgingsfeiten aflegde, is volstrekt onaannemelijk. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens zijn procedure internationale bescherming hierover eenduidige en consistente verklaringen aflegt, wat niet het geval is. Hij laat de vaststellingen van verweerder ongemoeid. De Raad sluit zich aan bij het desbetreffende motief: *"Gevraagd naar uw reactie op het eerste gesprek, verklaarde u dat u dit eerste contact niet serieus nam en dacht dat iemand u wilde lastigvallen (CGVS, p. 14). Uw these dat u het eerste gesprek niet serieus nam strookt niet met uw eerdere verklaring over uw reactie op dit gesprek. Toen zei u dat u de vraag om samen te werken afwees omdat het onmogelijk is om te werken voor de taliban omwille van het werk van uw vader en uw contact met de overheid (CGVS, p. 12). Uit*

deze overweging blijkt dat u het eerste gesprek met M. R. (...) wel degelijk serieus nam hetgeen niet te rijmen valt met uw latere voorstelling. Bovendien is het hoe dan ook niet aannemelijk dat u dit gesprek niet serieus nam gezien uw verklaringen dat u M. R. (...) reeds voordien kende als een berucht persoon van de taliban die een belangrijke functie had en hem vergelijk met een politiecommandant (CGVS, p. 14, 15). Uw vergoelijking dat u zich niet kon inbeelden waarom een belangrijk persoon als R. (...) u zou contacteren houdt weinig steek aangezien hij u de reden voor zijn oproep reeds in het eerste gesprek meedeelde (CGVS, p. 18). Het valt dan ook niet te begrijpen dat u een gesprek van een dergelijk persoon niet serieus zou nemen. Hoewel u het tweede telefoongesprek wel ernstig nam, u niet wilde ingaan op de voorwaarde die de taliban u stelden om u en uw vader buiten schot te houden en de beruchte talibancommandant heel kwaad reageerde toen u zijn dwingend verzoek weigerde blinkt ook uw houding na dit gesprek uit in passiviteit (CGVS, p. 12,15, 18). Zo heeft u niemand onmiddellijk verwittigd na dit gesprek en heeft u twee à drie dagen gewacht om naar het districtshuis te gaan (CGVS, p. 13-14). Uiteindelijk wachtte u in totaal zes à zeven dagen na de tweede telefoon om uw vader op de hoogte te stellen van de situatie, ondanks dat de taliban u onder druk zette door het werk van uw vader erbij te betrekken. U gevraagd waarom u uw vader niet eerder inlichtte wierp u op dat uw vader niet wilde contacteren omdat hij in de stad was en maar één keer per week naar huis kwam. Daarop gevraagd waarom u hem niet belde verklaarde u dat als u het zou doen het geen waarde zou hebben voor hem omdat hij in de stad was en u wachtte tot hij thuis was om het te vertellen (CGVS, p. 12,13, 19). Er kan echter niet ingezien worden waarom deze informatie voor uw vader geen betekenis zou hebben ook al werd het hem telefonisch meegedeeld. Niet alleen kon uw vader u adviseren over de stappen die u kon zetten ook was het dreigement relevant voor de risicobeoordeling die uw vader voor zichzelf maakte bij zijn terugreis naar huis. Dat u niet trachtte om uw vader te verwittigen wijst op een gebrek aan belangstelling voor het risico dat u en uw vader liepen. Ook vreemd is dat u, ondanks dat u werd gebeld door een onbekend nummer, de tweede en derde keer bleef opnemen (CGVS, p. 19). Hiernaar gepeild verklaarde u dat u als mens altijd zou opnemen, zelfs onbekende nummers omdat dat ook soms uw vrienden of uw verwanten konden zijn (CGVS, p. 19). Uw risico om telefoongesprekken met vrienden of verwanten mis te lopen weegt echter niet op tegen uw kans om de taliban en hun vraag om samenwerking te ontlopen. Dat u in het licht van de aangehaalde vervolgingsfeiten geen plausibel gedrag vertoont ondermijnt verder de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten."

Overigens komt verzoeker niet verder dan de bewering dat "Het CGVS onvoldoende rekening (houdt) met het profiel van verzoeker", zonder de minste toelichting over zijn profiel.

Met betrekking tot het motief over de veiligheidssituatie betoogt verzoeker: "Het CGVS houdt ook hier onvoldoende rekening met het profiel van verzoeker. Verzoeker wenst erop te wijzen dat hij een zeer groot vertrouwen had in de Afghaanse overheid, misschien eerder uit goedgelovigheid dan uit rationaliteit."

Dit betoog is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde inconsistente verklaringen. Dat verzoeker geen eenduidige verklaringen over de veiligheidssituatie aflegde, is volstrekt onaannemelijk. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens zijn procedure internationale bescherming hierover eenduidige en consistente verklaringen aflegt, wat niet het geval is. Hij laat de vaststellingen van verweerder ongemoeid. De Raad sluit zich aan bij het desbetreffende motief: "Het is overigens bijzonder merkwaardig en weinig aannemelijk dat de overheid in de maanden vlak voor de machtsovername zich zou bezig houden met een dergelijke individuele zaak. Zoals u zelf verklaarde was de situatie in uw regio heel slecht, er waren elke nacht gevechten waarbij de taliban de controleposten in de buurt aanvielen en vernietigden (CGVS p. 11). Gezien de zeer penibele situatie van de lokale overheid destijds mag het enerzijds verbazen dat het districtshoofd u belooft een daadwerkelijk onderzoek te voeren naar een talibancommandant. Anderzijds is het vreemd dat u voor uw veiligheid vertrouwt op het onderzoek van de overheid die sterk in het defensief was ten aanzien van uw belager. Te meer het onderzoek dat districtshuis voorop stelt een onderzoek naar de identiteit en motieven van uw belager behelst en deze aspecten al duidelijk werden doorheen de telefoongesprekken (CGVS, p.12,15) U geconfronteerd met de veiligheidssituatie in uw regio en uw eigen verwachtingen van het districtshuis, herhaalt u dat de overheid bevoegd was voor uw veiligheid en dat u verwachtte te worden geholpen (CGVS, p. 20-21). Dat u in uw zoektocht naar bescherming liet leiden door uw besef van de officiële bevoegdheden van de districtsoverheid eerder dan ook uw inschatting van hun vermogen om u gezien de door u geschetste veiligheidssituatie effectieve bescherming te bieden is weinig overtuigend."

Overigens komt verzoeker niet verder dan de bewering dat "Het CGVS onvoldoende rekening (houdt) met het profiel van verzoeker", zonder de minste toelichting over zijn profiel.

Verzoeker betoogt dat "zijn vader door de Taliban gezien wordt als een spion omdat hij vroeger een leidende functie had in een bedrijf dat samenwerkte met de (toenmalige) Afghaanse overheid. Hierdoor blijft hij nog steeds gevisieerd worden door de Taliban".

Dit betoog is geen afdoende verklaring voor de vastgestelde inconsistente verklaringen. Dat verzoeker geen eenduidige verklaringen over de aangehaalde vervolgingsfeiten en dreigbrieven aflegde, is volstrekt

onaannemelijk. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens zijn procedure internationale bescherming hierover eenduidige en consistente verklaringen aflegt, wat niet het geval is. Hij laat de vaststellingen van verweerder ongemoeid. De Raad sluit zich aan bij het desbetreffende motief: *"Tot slot dient opgemerkt te worden dat u incoherente verklaringen aflegde over de dreigbrieven en de vervolgingsfeiten t.o.v. uw vader sinds uw vertrek. De eerste keer dat uw vader naar het districtshuis ging, twee à drie maanden na uw vertrek, werd hij namelijk enkel ondervraagd en weer vrijgelaten (CGVS, p. 17). Daarna duurde het ongeveer elf tot twaalf maanden vooraleer de taliban de oproepingsbrieven stuurden (CGVS, p.21). Geconfronteerd met de lange tijd tussen uw vertrek en de dreigbrieven, komt u niet verder dan dat uw vader reeds voordien werd aangesproken door de taliban en dat de taliban u nog zoeken omwille van de misdaad die u hebt gepleegd (CGVS, p.22). Hiermee biedt u echter geen verklaring voor de vaststelling dat de taliban na een jaar opeens opnieuw interesse in u hadden. De lange tijd tussen de verschillende vervolgingsfeiten is dan ook bijzonder merkwaardig."* *"Ten overvloede moet er nog op gewezen worden dat uw vader zijn werk bij een privé bouwbedrijf dat ook in opdracht van de vroegere overheid werkte, zoals blijkt uit de toegevoegde informatie, neerlegde. Sindsdien zette hij op de twee hierboven aangehaalde arrestaties in het kader van uw asielrelaas na zonder problemen zijn leven in het dorp verder en wijdt hij zich ondertussen aan de landbouw (CGVS, p.6, 10). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u louter omwille van het werk van uw vader voor een bouwbedrijf problemen zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan."*

Tot slot betoogt verzoeker *"dat hij verschillende documenten (oa verschillende originele documenten) overhandigd heeft aan het CGVS om zijn asielrelaas kracht bij te zetten. Het is hierbij evenwel niet duidelijk of het CGVS hier ook voldoende rekening mee gehouden heeft."*

De Raad wijst erop dat de neergelegde documenten op zich de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas niet kunnen herstellen.

De Raad stelt vast dat de neergelegde vertaling van een garantiebrief niet vergezeld is van het origineel. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke document bijzonder relatief en volstaat het op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De Raad bevestigt de conclusie van verweerder: *"Omwille van bovenstaande redenen slaagde u er niet in de problemen van u en uw familie met de taliban aannemelijk te maken. Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van de voorgehouden problemen met de taliban."*

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summier post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van februari 2024 en EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een praktiserende moslim is en dat hij minder dan vier jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. Het feit dat hij werkt wijst niet op een specifiek risicoprofiel.

In de beslissing wordt terecht gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste

plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanspraken ongeloofwaardig werden bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, november 2024, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduimd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsverovering door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er

eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, november 2024). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vreezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de

sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan november 2024) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftientig door:

M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC